

Mortality Works!

By Elder Brook P. Hales
Of the Seventy

Laicīgā dzīve darbojas!

Elders Brūks P. Heilzs
no Septiņdesmitajiem

October 2024 general conference

Despite the challenges we all face, our loving Heavenly Father has designed the plan of happiness such that we are not destined to fail.

For several years I was assigned to home teach an older sister in my ward. She did not have an easy life. She had various health problems and experienced a lifetime of pain due to a childhood accident on the playground. Divorced at age 32 with four young children to raise and provide for, she remarried at age 50. Her second husband passed away when she was 66, and this sister lived an additional 26 years as a widow.

Despite her lifelong challenges, she was faithful to her covenants to the end. This sister was an avid genealogist, a temple attender, and a collector and writer of family histories. Though she had many difficult trials, and without question she felt at times sadness and loneliness, she had a cheerful countenance and a gracious and pleasant personality.

Nine months after her passing, one of her sons had a remarkable experience in the temple. He learned by the power of the Holy Ghost that his mother had a message for him. She communicated with him, but not by vision or audible words. The following unmistakable message came into the son's mind from his mother: "I want you to know that mortality works, and I want you to know that I now understand why everything happened [in my life] the way it did—and it is all OK."

This message is all the more remarkable when one considers her situation and the diffi-

Par spīti izaicinājumiem, ar ko mēs visi saskaramies, mūsu mīlošais Debesu Tēvs ir radījis tādu laimes ieceri, kurā liktenis mums nav paredzējis neveiksmi.

Vairāku gadu garumā es biju nozīmēts par mājskolotāju kādai vecāka gadagājuma māsai manā bīskapijā. Viņas dzīve nebija no vieglajām. Viņai bija dažādas veselības problēmas, un kāds bērnībā rotaļu laukumā piedzīvotais negadījums lika viņai visu mūžu dzīvot sāpēs. Viņa izšķīrās 32 gadu vecumā un viena audzināja un apgādāja četrus mazus bērnus, un tad vēlreiz apprecējās 50 gadu vecumā. Viņas otrais vīrs nomira, kad viņai bija 66 gadi, un šī māsa nodzīvoja atlikušos 26 gadus kā atraitne.

Par spīti viņas izaicinājumiem visas dzīves garumā, viņa palika uzticīga savām derībām līdz galam. Šī māsa bija dedzīga ģenealoģe, tempļa apmeklētāja un ģimenes vēstures pierakstītāja un kolekcionāre. Kaut arī viņai bija daudz grūtu pārbaudījumu, un, nenoliedzami, dažkārt viņa izjuta skumjas un vientulību, viņas seja izstaroja prieku un viņas personība bija laipna un patikama.

Deviņus mēnešus pēc viņas nāves viens no viņas dēliem pieredzēja templī ko ievērojamu. Ar Svētā Gara spēku viņš uzzināja, ka viņa mātei ir vēstījums viņam. Viņa ar dēlu sazinājās, taču ne ar vīzijas vai vārdu palīdzību. Dēls apjauta nepārprotamu vēstījumu no savas mātes: „Es vēlos, lai tu zinātu, ka laicīgā dzīve darbojas, un es vēlos, lai tu zinātu, ka tagad es izprotu, kādēļ notikumi [manā dzīvē] risinājās tieši tā — un viss ir labi.”

Šis vēstījums ir vēl ievērojamāks, ja ņem vērā viņas situāciju un grūtības, ko šī māsa izcietu un

culties this sister endured and overcame.

Brothers and sisters, mortality works! It is designed to work! Despite the challenges, heartaches, and difficulties we all face, our loving, wise, and perfect Heavenly Father has designed the plan of happiness such that we are not destined to fail. His plan provides a way for us to rise above our mortal failures. The Lord has said, “This is my work and my glory—to bring to pass the immortality and eternal life of man.”

Nonetheless, if we are to be the beneficiaries of the Lord’s “work and ... glory,” even “immortality and eternal life,” we must expect to be schooled and taught and to pass through the refiner’s fire—sometimes to our utter limits. To completely avoid the problems, challenges, and difficulties of this world would be to sidestep the process that is truly necessary for mortality to work.

And so we should not be surprised when hard times come upon us. We will encounter situations that try us and people who enable us to practice true charity and patience. But we need to bear up under our difficulties and remember, as the Lord said:

“And whoso layeth down his life in my cause, for my name’s sake, shall find it again, even life eternal.

“Therefore, be not afraid of your enemies [or your problems, challenges, or the tests of this life], for I have decreed ... , saith the Lord, that I will prove you in all things, whether you will abide in my covenant ... that you may be found worthy.”

When we feel distraught or anxious about our problems or feel that we might be receiving more than our fair share of life’s difficulties, we can remember what the Lord said to the children of Israel:

“And thou shalt remember all the way[s] which the Lord thy God led thee these forty years in the wilderness, to humble thee, and to prove thee, to know what [is] in thine heart, whether thou [would] keep his commandments, or no.”

As Lehi taught his son Jacob:

“Thou hast suffered afflictions and much sorrow. ... Nevertheless, ... [God] shall consecrate thine afflictions for thy gain. ... Wherefore, I know that thou art redeemed, because of the righteousness of thy Redeemer.”

Because this life is a testing ground and “dark

pārvarēja.

Brāļi un māsas, laicīgā dzīve darbojas! Tā ir izveidota tā, lai darbotos! Par spīti izaicinājumiem, sirdssāpēm un grūtībām, ar ko mēs visi saskaramies, mūsu mīlošais, gudrais un pilnīgais Debesu Tēvs ir radījis tādu laimes plānu, kurā liktenis mums nav paredzējis neveiksmi. Viņa plāns nodrošina mums veidu, kā pacelties pāri mūsu mirstīgās dzīves neveiksmēm. Tas Kungs ir teicis: „Šis ir Mans darbs un Mana godība — īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi.”

Tomēr, ja mēs vēlamies būt labuma guvēji no Tā Kunga „darba un ... godības”, pat no „nemirstīb[as] un mūžīg[ās] dzīv[es]”, mums ir jābūt gataviem tikt skolotiem un mācītiem un pakļauties kausētāja ugunij — dažkārt līdz pat mūsu lūzuma punktam. Pilnībā izvairīties no problēmām, izaicinājumiem un šīs dzīves grūtībām nozīmētu atteikties no procesa, kas ir patiešām nepieciešams, lai laicīgā dzīve darbotos.

Tāpēc mums nevajadzētu būt pārsteigtiem, kad mūs piemeklē grūti laiki. Mēs sastapsimies ar situācijām, kas mūs pārbaudīs, un cilvēkiem, kas liks mums paust patiesu žēlsirdību un pacietību. Taču mums jāspēj panest savas grūtības un jāpatur prātā, ko teicis Tas Kungs:

„Un kas noliek savu dzīvību par Manu lietu, Mana Vārda dēļ, atradīs to atkal, patiesi mūžīgo dzīvi.

Tādēļ nebīstieties no saviem ienaidniekiem [vai jūsu problēmām, izaicinājumiem, vai šīs dzīves pārbaudījumiem], jo Es esmu noteicis ..., saka Tas Kungs, ka Es pārbaudīšu jūs visās lietās, vai jūs paliksiet Manā derībā ..., lai jūs tiktu atzīti par cienīgiem.”

Kad jūtamies satraukti vai noraizējušies par savām problēmām vai mums šķiet, ka saņemam vairāk dzīves grūtību, nekā mums pienāktos, mēs varam atcerēties, ko Tas Kungs sacīja Israēla bērniem:

„Un piemini visu[s] to[s] ceļu[s], pa kur[iem] Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir vadījis tuksnesī visus šos četrdesmit gadus, lai tevi pazemotu un lai tevi pārbaudītu, lai Viņš zinātu, kas ir tavā sirdsprātā, vai tu Viņa baušļus turēsi vai ne.”

Kā Lehijs mācīja savam dēlam Jēkabam:

„Tu esi izjutis ciešanas un daudz bēdu. ... Tomēr ... [Dievs] iesvētīs tavas bēdas tavam labumam. ... Tāpēc es zinu, ka tu esi atpestīts sava Pestītāja taisnīguma dēļ.”

Tādēļ, ka šī dzīve ir pārbaudījumu vieta un

clouds of trouble hang o'er us and threaten our peace to destroy;" it is helpful to remember this counsel and promise found in Mosiah 23 relating to life's challenges: "Nevertheless—whosoever putteth his trust in [the Lord] the same shall be lifted up at the last day."

As a youth, I personally experienced great emotional pain and shame that came as the result of the unrighteous actions of another, which for many years affected my self-worth and my sense of worthiness before the Lord. Nevertheless, I bear personal witness that the Lord can strengthen us and bear us up in whatever difficulties we are called upon to experience during our sojourn in this vale of tears.

We are familiar with Paul's experience:

“And lest I should be exalted above measure through the abundance of the revelations [I have received], there was given to me a thorn in the flesh, the messenger of Satan to buffet me, lest I should be exalted above measure.

“For this thing I besought the Lord thrice,
that it might depart from me.

“And he said unto me, My grace is sufficient for thee: for my strength is made perfect in weakness. Most gladly therefore will I rather glory in my infirmities, that the power of Christ may rest upon me.”

We don't know what Paul's "thorn in the flesh" was. He chose not to describe whether it was a physical ailment, a mental or emotional infirmity, or a temptation. But we don't need to know that detail to know that he struggled and pleaded with the Lord for help and that, ultimately, the Lord's strength and power are what helped him through it.

Like it was for Paul, it was through the Lord's help that I was eventually strengthened emotionally and spiritually and finally recognized after many years that I have always been a person of worth and worthy of the blessings of the gospel. The Savior helped me to overcome my feelings of unworthiness and to extend sincere forgiveness to the offender. I finally understood that the Savior's Atonement was a personal gift for me and that my Heavenly Father and His Son love me perfectly. Because of the Savior's Atonement, mortality works.

While I was eventually blessed to recognize how the Savior rescued me and stood by me through those experiences, I clearly understand that the unfortunate situation of my teenage

„grūtību mākoņi satumst, lai sirdsmieru mums
laupītu”, ir lietderīgi atcerēties šo Mosijas 23. no-
daļā ietvertu padomu un apsolījumu attiecībā uz
dzīves izaicinājumiem: „Tomēr — tas, kas paļau-
jas uz Viņu, tas tiks paaugstināts pēdējā dienā.”

Kā jaunietis — es piedzīvoju lielas emoci-
nālās sāpes un kaunu, kas bija sekas kāda cita
cilvēka netaisnīgajai rīcībai; tas daudzus gadus
ietekmēja manu pašapziņu un to, kā izjutu savu
cienīgumu Tā Kunga priekšā. Tomēr man ir per-
sonīga liecība par to, ka Tas Kungs var stiprināt
mūs un atbalstīt mūs jebkādās grūtībās, ko mums
lemts pieredzēt mūsu ceļojumā pa raudu ieleju.

Mums visiem ir zināma Pāvila pieredze:

„Lai es nepaaugstinātos īpašo atklāsmju dēļ,
[ko esmu saņēmis,] man ir dots dzelonis mie-
sā, sātana eņģelis, lai tas sistu mani, ka netopu
iedomīgs.

Tādēļ es To Kungu trīs reizes esmu lūdzis, lai tas no manis atkāptos.

Un Viņš ir sacījis: „Tev pietiek ar Manu
žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.”
Tad nu daudz labāk lielīšos ar savu nespēku, lai
Kristus spēks nāktu pār mani.”

Mums nav zināms, kas bija Pāvila „dzelonis miesā”. Viņš izvēlējās neatklāt, vai tā bija kāda fiziska kaite, garīga vai emocionāla nepilnība vai kāds kārdinājums. Taču mums nav nepieciešams zināt šo niansi, lai saprastu, ka viņš saskārās ar grūtībām un lūdza To Kungu pēc palīdzības un ka galu galā Tā Kunga spēks un vara viņam palīdzēja pārvarēt šīs grūtības.

Līdzīgi kā tas bija Pāvīlam, es galu galā tiku ar Tā Kunga palīdzību emocionāli un garīgi stiprināts un pēc daudziem gadiem beidzot apzinājos, ka vienmēr esmu bijis vērtīgs un evaņģēlija svētību cienīgs. Glābējs palīdzēja man pārvarēt savas necienīguma sajūtas un sirsnīgi piedot pārīdarītājam. Es beidzot sapratu, ka Glābēja Izpirkšana bija personīga dāvana man un ka mans Debesu Tēvs un Viņa Dēls mani pilnīgi mīl. Pateicoties Glābēja īstenotajai Izpirkšanai, laicīgā dzīvē darbojas.

Lai gan galu galā es biju svētīts un apzinājos, ka Glābējs mani izglāba un atbalstīja šajās pieredzēs, es skaidri saprotu, ka mana pusaudža gadu neveiksmīgā situācija bija mans personīgais ceļo-

years was my personal journey and experience, the resolution of which and eventual outcome cannot be projected onto those who have suffered and continue to suffer from the unrighteous behavior of others.

I recognize that life's experiences—good and bad—can teach us important lessons. I now know and bear testimony that mortality works! I hope that as a result of the sum of my life's experiences—good and bad—I have compassion for innocent victims of another's actions and empathy for the downtrodden.

I sincerely hope that as a result of my life's experiences—good and bad—I am kinder to others, treat others as the Savior would, and have greater understanding for the sinner and that I have complete integrity. As we come to rely on the Savior's grace and keep our covenants, we can serve as examples of the far-reaching effects of the Savior's Atonement.

I share a final example that mortality works.

Elder Hales's aunt, Lois VandenBosch, and his mother, Klea VandenBosch.

My mother did not have an easy journey through mortality. She received no accolades or worldly honors and did not have educational opportunities beyond high school. She contracted polio as a child, resulting in a lifetime of pain and discomfort in her left leg. As an adult, she experienced many difficult and challenging physical and financial circumstances but was faithful to her covenants and loved the Lord.

When my mother was 55, my next older sister passed away, leaving an eight-month-old baby daughter, my niece, motherless. For various reasons, Mom ended up largely raising my niece for the next 17 years, often under very trying circumstances. Yet, notwithstanding these experiences, she happily and willingly served her family, neighbors, and ward members and served as an ordinance worker in the temple for many years. During the last several years of her life, Mom suffered from a form of dementia, was often confused, and was confined to a nursing facility. Regrettably, she was alone when she passed away unexpectedly.

Several months after her passing, I had a dream I have never forgotten. In my dream, I was sitting in my office at the Church Administration Building. Mom entered the office. I knew she had come from the spirit world. I will always remem-

jums un pieredze, kuras atrisinājumu un galīgo iznākumu nevar attiecināt uz tiem, kuri ir cietuši un turpina ciest no citu netaisnās rīcības.

Es apziņos, ka dzīves pieredzes — labas un sliktas — var sniegt mums svarīgas mācības. Tagad es zinu un varu liecināt, ka laicīgā dzīve darbojas! Es ceru, ka savas dzīves pieredžu — gan labo, gan slikto — apkopojuma rezultātā man būs līdzjūtība pret nevainīgiem citu cilvēku rīcības upuriem un empātija pret apspiestajiem.

Es patiesi ceru, ka savas dzīves pieredžu — gan labo, gan slikto — rezultātā es būšu labestīgāks pret citiem, izturēšos pret citiem tā, kā to darītu Glābējs, un būšu saprotošāks pret grēciniekiem, un būšu pilnīgi godīgs. Kad mēs palaujamies uz Glābēja žēlastību un godājam savas derības, mēs varam kalpot par piemēru Glābēja Izpirkšanas tālejošajai ietekmei.

Sniegšu pēdējo piemēru tam, ka laicīgā dzīve darbojas.

Eldera Heilza tante Luisa Vandenboša un viņa māte Kleja Vandenboša.

Manas mātes laicīgās dzīves ceļojums nebija viegls. Viņa nesaņēma apbalvojumus vai pasaulīgas pagodinājumus, un viņai nebija izglītības gūšanas iespēju pēc vidusskolas. Bērībā viņa saslima ar poliomiēlītu, kā rezultātā visu mūžu izjuta sāpes un diskomfortu kreisajā kājā. Pieaugušā vecumā viņa piedzīvoja daudzus grūtus un sarežģītus fiziskus un finansiālus apstākļus, taču bija uzticīga savām derībām un mīlēja To Kungu.

Kad manai mātei bija 55 gadi, nomira viena no manām vecākajām māsām, atstājot astoņus mēnešus vecu meitiņu, manu māsasmeitu, bez mātes. Dažādu iemeslu dēļ mamma lielākoties audzināja manu māsasmeitu nākamās 17 gadus, bieži vien ļoti grūtos apstākļos. Tomēr, neskatoties uz šo pieredzi, viņa priecīgi un labprāt kalpoja savai ģimenei, kaimiņiem un bīskapijas locekļiem un daudzus gadus kalpoja par priekšrakstu darbinieci templī. Pēdējos dzīves gadus mamma cieta no demences, bieži jutās apjukusi un atradās aprūpes iestādē. Diemžēl viņa bija viena, kad negaidīti pameta šo pasauli.

Dažus mēnešus pēc viņas nāves es redzēju sapnī, ko neesmu aizmirsis. Savā sapnī es sēdēju savā birojā Baznīcas administrācijas ēkā. Birojā ienāca mamma. Es zināju, ka viņa ir atnākusi no garu pasaules. Es vienmēr atcerēšos tā brīža

ber the feelings I had. She did not say anything, but she radiated a spiritual beauty that I had never before experienced and which I have difficulty describing.

Her countenance and being were truly stunning! I remember saying to her, “Mother, you are so beautiful!” referencing her spiritual power and beauty. She acknowledged me—again without speaking. I felt her love for me, and I knew then that she is happy and healed from her worldly cares and challenges and eagerly awaits “a glorious resurrection.” I know that for Mom, mortality worked—and that it works for us too.

God’s work and glory is to bring to pass the immortality and eternal life of man. The experiences of mortality are part of the journey that allows us to grow and progress toward that immortality and eternal life. We were not sent here to fail but to succeed in God’s plan for us.

As King Benjamin taught: “And moreover, I would desire that ye should consider on the blessed and happy state of those that keep the commandments of God. For behold, they are blessed in all things, both temporal and spiritual; and if they hold out faithful to the end they are received into heaven, that thereby they may dwell with God in a state of never-ending happiness.” In other words, mortality works!

I testify that as we receive the ordinances of the gospel, enter into covenants with God and then keep those covenants, repent, serve others, and endure to the end, we too can have the assurance and complete trust in the Lord that mortality works! I testify of Jesus Christ and that our glorious future with our Heavenly Father is made possible by the grace and Atonement of the Savior. In the name of Jesus Christ, amen.

sajūtas. Viņa neko neteica, taču izstaroja garīgu skaistumu, kādu nekad iepriekš nebiju pieredzējis un ko man ir grūti aprakstīt.

Viņas sejas izteiksme un visa viņas būtība bija patiesi satricošā! Atceros, kā es viņai teicu: „Māt, tu esi tik skaista!” — runājot par viņas garīgo spēku un skaistumu. Viņa piekrita man — atkal nebilstot ne vārda. Es jutu viņas mīlestību pret mani un tajā brīdī zināju, ka viņa ir laimīga un dziedināta no pasaulīgajām rūpēm un izaicinājumiem un ka viņa nepacietīgi gaida „brīnišķīgu augšāmcelšanos”. Es zinu, ka manai mammai laicīgā dzīve darbojas, — un tā darbojas arī mums.

Dieva darbs un godība ir īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi. Laicīgās dzīves pieredzes ir daļa no ceļojuma, kas ļauj mums augt un pilnveidoties, lai iemantotu nemirstību un mūžīgo dzīvi. Mēs netikām šurp sūtīti, lai ciestu neveiksmi, bet lai gūtu panākumus, dzīvojot saskaņā ar mums iecerēto Dieva plānu.

Kā mācīja ķēniņš Benjamins: „Un vēl es vēlos, lai jūs padomātu par to, kuri tur Dieva baušļus, svētīto un laimīgo stāvokli. Jo, lūk, viņi ir svētīti visās lietās gan laicīgi, gan garīgi; un, ja viņi iztur uzticīgi līdz galam, viņi tiek uzņemti debesīs, lai tādējādi viņi varētu dzīvot ar Dievu nebeidzamā laimes stāvoklī.” Citiem vārdiem sakot, laicīgā dzīve darbojas!

Es liecinu, ka tad, kad mēs saņemam evaņģēlija priekšrakstus, noslēdzam derības ar Dievu un pēc tam godājam šīs derības, nožēlojam grēkus, kalpojam citiem un izturam līdz galam, arī mums var būt pārliecība un pilnīga uzticēšanās Tam Kungam, ka laicīgā dzīve darbojas! Es liecinu par Jēzu Kristu un to, ka mūsu godpilnā nākotne kopā ar mūsu Debesu Tēvu ir kļuvusi iespējama, pateicoties Glābēja Izpirkšanai un žēlastībai. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.